

— 'Απατάσθης, τῷ εἶπε. Καί 'ξεύρετε τί σχεδιάζω; Θά τὸ 'δῇτε. Σκοπεύω νὰ ἀναλάβω τὸ μέρος τῆς ἐξαδέλφης σας κατὰ τοῦ θείου σας, νὰ ἀνέρω τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ νὰ τὸν ὑπερκασιπθῶ. Εἶνε παράλογον, δὲν εἶνε ἔτσι;

— 'Οχι, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἀλλ' εἰσθε κακῶς πληροφορημένη. Ἐὰν ἐπίστευα ὅτι ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ ἦτο εὐτυχὴς νυμφευομένη τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ ἔκαμα ὅτι σεῖς σκοπεύετε νὰ κάμψετε. Εἶμαι ὅμως ἡναγκασμένος νὰ σᾶς εἶπω ὅτι θὰ εἴχατε ἄδικον ἂν ἐδεικνύετε ἐνδιαφέρον δι' αὐτὸν τὸν νέον.

— Διατί; μήπως ἔχει νὰ τὸν μεμφθῇ κανεὶς διὰ κακὴν τινα πράξιν;

— Δὲν λέγω αὐτό, ἐπιθύρῃσεν ὁ Μάξιμος μετανοῶν ἤδη ὅτι πολλὰ εἶπε.

— Τὸν κατηγοροῦν ἴσως διὰ τί τὸν κατηγοροῦν;

— Διὰ τίποτε, ἀλλὰ ἡ διαγωγή του εἶνε πολὺ ἀλλόκοτος. Ἐφυγε, χωρὶς ν' ἀποχαιρετίσῃ τὸν καλλίτερόν του φίλον, τὸν 'Ιούλιον Βινιόρ, ταμίαν τοῦ θείου μου... καὶ κρύπτεται. Δὲν συμπεριφέρεται κανεὶς ἔτσι ὅταν ἔχη τὴν συνείδησιν καθαράν.

Ἡ κόμησσα ἔκαμε κίνημά τι, τὸ ὁποῖον οἱ ἵπποι ἠνύνησαν, διότι ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ στραφῶσι πλαγιώτερον, ὁ δὲ Μάξιμος ἐκπληκτὸς ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἐπέμεινε πλέον εἰς τὴν συνδιέλεξιν.

Ἰσως ἐσκέπτετο ὅτι ἦν καιρὸς νὰ ἐπιστήσῃ ἅπασαν τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τοῦ ἐλκύθρου, κυλιομένου μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς.

Ἀπασα ἡ μεγάλη ὁδὸς ἡ ἀγούσα ποὺς τὴν λίμνην ἦτο πλήρης ἀμυγῶν καὶ ἀνθρώπων πεζῶν. Εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἐπαγοδρόμουν καὶ τὸ πλῆθος ἔτρεξε ν' ἀπολαύσῃ θεάματος ἀρκούντως σπανίου εἰς τὸ ἡμέτερον κλίμα.

Ἐπρόσεχε δὲ ἡ κόμησσα Γιάλτα, μὴ περιπλεχθῇ καὶ καταπατήσῃ τινά, καὶ ὄντως ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν μεγάλην δεξιότητά της.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ οἱ ἵπποι διήλθον τῆς λίμνης, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κόμησσα τοὺς ἐσταμάτα, ὁ Μάξιμος διέκρινε πάρκντα, γυναικὰς, κατερχομένην πεζὴν πρὸς τὴν ὄχθην, ὅπου εὐρίσκοντο ἑκατοντάδες παγοδρομούντων, καὶ μόλις συνέσχε κραυγὴν θαυμασμοῦ.

Ἀνεγνώρισε τὴν μελαγχροινὴν τοῦ σκέιν.

Ναί, αὐτὴ ἦτο, ἡ μελαγχροινὴ μὲ τὴν χρυσαῖζουσαν ἐπιδερμίδα, ἡ καλλονή, ἡ ἀνακαλυφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Βιλλαγῶς. Ἐφόρει τὴν ἰδίαν ἐνδυμασίαν, ὅπως καὶ εἰς τὸ σκέιν, καὶ δὲν ἐφαίνετο θέλουσα νὰ κρυβῇ, διότι οὐδ' ἐσκέφθη κἂν νὰ καταβιάσῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὴν κάλυπτραν.

Ὁ Μάξιμος οὐδὲλως ἐξεπλάγην, διότι τὴν εὕρισκεν ἐκεῖ. Ἦτο φυσικώτατον, ἀφοῦ ἐπαγοδρόμησεν ἐπὶ παρόντων, ὅτι ἦλθε νὰ παγοδρομήσῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀληθοῦς πάγου.

Ἀλλ' ὅποσαι ἀνακαλύψεις εἰς τὴν τυχαίαν ταύτην συνάντησιν! Ἡ κυρία Σερ-

ζὺν ἐφεύσθη ἀγγέλλουσα ὅτι ἤθελεν ἀπουσιάσει δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορξερ ἐπεθύμει λίαν νὰ τῆς ζητήσῃ λόγον διὰ τὸ ψεῦδος τῆς ἐκεῖνο, καὶ διὰ τινὰ ἄλλα.

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἴσιμος

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

## ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡμέραν τινά—ἔτος εἶχε πρέλθει ἀπὸ τῆς νέας ταύτης ζωῆς—εἶπεν ἡ κυρία Ροδίου πρὸς τὸν σύζυγόν της, ἐν ᾧ πρὸ μικροῦ μόλις εἶχεν ἀπέλθει ἀνθρωπὸς τις, εἰς τὸν ὅποιον ὁ κύριος Ρόδιος εἶχεν ἐξαργυρώσει συνάλλαγμα 500 δραχμῶν, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ υἱοῦ του:

— Αἶ, τί λέγεις τώρα; ἀκόμη ἐλπίζεις ὅτι θὰ διορθωθῇ ὁ χαριτωμένος μας;

Ὁ δικηγόρος ἔσεισεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐὰν δὲν τον ὠφελήσῃ ἐν μέσον ἀκόμη, τὸ ὁποῖον μᾶς ἦλθεν ἔτσι ἀπρόοπτον, τίποτε δὲν θὰ τον ὠφελήσῃ... εἶπε μετ' ὀλίγον.

— Καὶ τί εἶνε ἄρα γε αὐτὸ τὸ εὐεργετικὸν μέσον; ἠρώτησεν ἡ κυρία.

— Τὸ στρατιωτικόν· ἐν ᾧ δύο ἔτη ὑπηρεσίας, εἰς σταθμὸς ζωῆς περιορισμένης καὶ αὐστηρᾶς, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τοῦ αἵσχροῦ βίου, τὸν ὅποιον διάγει, πιθανὸν νὰ ἔχη σωτήριον ἀποτέλεσμα· καὶ ὁ Λέων θὰ κληρωθῇ προσεχῶς.

— Ἄς ἐλπίσωμεν· ἀλλὰ φοβοῦμαι μεγαλύτερα κακά, εἶπε θλιβερώς ἡ κυρία Ροδίου· ἔπειτα ποῖος εἰδεύει ἂν θὰ θελήσῃ νὰ καταταχθῇ; αὐτὸς δὲν ἔρχεται σὲ περιορισμούς.

Τῆς μητρὸς αἱ προαισθήσεις ἠλέγχθησαν τῷ ὄντι βάσιμοι. Ὅταν μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Λέων ἐκληρώθη διὰ δύο ἔτη, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ συγκατετίθετο νὰ υποβληθῇ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς στολῆς καὶ τῶν ἀσκήσεων ἡ, τὸ ὀλιγώτερον, τοῦ γραφείου· ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας, κατὰ τὰς ἐξείς του, ἅμα εἶδε τὸν πατέρα του ἐπιμένοντα νὰ παρουσιασθῇ καὶ κωφεύοντα εἰς πᾶσαν περὶ ἐξαιρέσεως αἴτησιν, συνέλαβε τοιαύτην ἀποστροφὴν πρὸς τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἔστω καὶ τὸν ἐπιεικέστερον, ὥστε ὅχι μόνον αὐτὸς διεκήρυξεν ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἐκουσίως προσέλθει, ἀλλὰ καὶ τοὺς φίλους του, ὅσοι κατεδέχθησαν νὰ γίνωσι φαντάροι, ὡς τοὺς ἀπεκάλει περιφρονητικῶς, ἀπέφευγε μετ' ἀηδίας. Τὰς τελευταίας ἡμέρας, ὅτε πᾶσα περαιτέρω βραδύτης θὰ προῦκάλει τὴν σύλληψίν του, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ πατρὸς του καὶ τὸν ἠρώτησε σοβαρῶς τί εἶχεν ἀποφασίσαι, νὰ τον ἐξαιρέσῃ, μεταχειριζόμενος πᾶσαν τὴν ἰσχύν του, ἢ νὰ τον ἀφήσῃ νὰ σαπηθῇ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ὑπουργείου καὶ εἰς τοὺς ἐλληνηκοὺς στρατῶνας.

Ἐννοῶ νὰ ὑπηρετήσῃς καὶ σὺ τὴν πατρίδα σου ὅπως τόσοι ἄλλοι, τῆς ἡλικίας σου καὶ τῆς τάξεώς σου, ἀπήντησεν ὁ γέρον· Ρόδιος· ἄλλως τε, δὲν ἔχεις κανένα λόγον ἐξαιρέσεως· οἱ μονογενεῖς καὶ οἱ ὀρφανοὶ ἀκόμη, ἀπκλλάσσονται σήμερον μετὰ δυσκολίας...

— Καὶ ἀπὸ ἐμὲ περιμένει ἡ πατρίς; μήπως εἶδατε εἰς τὸ ὄνειρόν σας ὅτι θὰ πάρω τὴν Πόλιν;

— Δὲν σου ἐπιτρέπω ἐδῶ μέσα τὴν χυδαῖαν αὐτὴν λογικὴν! φύλαξέ την ὅταν συζητῇς με τοὺς φίλους σου εἰς τῆς μπουραρίες...

— Μοῦ ἐπιτρέπετε τοῦλάχιστον νὰ σας εἶπω ὅτι εἶμαι μύωψ; ἀντέταξεν ὁ Λέων.

— Εἰς τὸν στρατὸν ὑπάρχουν πολλοὶ νέοι, τῶν ὁποίων ἂν δοκιμάσῃς τὰ ματογυάλια, θὰ σου φανοῦν πολὺ βαρειά! εἶπεν ὁ δικηγόρος.

— Μὰ αὐτοὶ ἴσως οὔτε πλοῦτον ἔχουν οὔτε ἐπιρροήν.

— Δὲν ἐννοῶ νὰ μεταχειρισθῶ τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα δι' ἐντίμου καὶ δικαίας πολιτείας, ὑπὲρ μιᾶς ἀδίκου πράξεως· ὅσον ἀφορᾷ τὸν πλοῦτον, γρήγορα θὰ ἔχῃς καὶ σὺ ὅσον καὶ ἐκεῖνοι.

— Ἐὰν ὀνομάζετε ἄδικον πράξιν τὴν διάσωσιν τῆς υἱείας τοῦ υἱοῦ σας, ἀδικεῖτε ἀπλούστατα τὸν ἑαυτὸν σας· ἐὰν νομίζετε πάλιν ὅτι διὰ τοῦ στρατιωτικοῦ περιορισμοῦ, ἴσως δὲ καὶ τοῦ θανάτου μου, θὰ προλάβετε τὴν σπατάλην τῆς περιουσίας σας, σᾶς συμβουλεύω νὰ μὴ στηρίζεσθε πολὺ εἰς τὴν πεποιθήσιν σας.

— Οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο· τὰ ἐπιχειρήματά σου, τὰ ὁποῖα μόλις τὰ ἐπέτρεπε κανεὶς εἰς παιδίον αὐθαδὲς καὶ μεμψιμοιρον, στηρίζονται ἐπὶ βάσεως σαθρᾶς· ὁ στρατιωτικὸς βίος οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, κύριέ μου!

— Ὡστε μόνον ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ποθῶν, ἢ ἐλάττει ἐνεργήσῃ ὑπὲρ τῆς ἐξαιρέσεώς μου;

— Οὔτε καὶ τότε! ἀνέκραξεν ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος, ἐγειρόμενος καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν μέχρι τόνου, ὅστις πρώτην φορὰν ἐπληττε τὰ ὦτα τοῦ υἱοῦ του· οὔτε καὶ τότε! προτιμῶ νὰ ποθάνῃς καὶ σὺ καὶ ἐγὼ καὶ ὅλοι μας, παρὰ νὰ φανῶ ἐπιλήσμων τῶν καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ὁ πολίτης ὀφείλει πρὸς τὴν πατρίδα... Ἐὰν σὺ, δειλὸς καὶ ἀφιλόπατρις, θέλῃς νὰ κηλιδώσῃς τὴν πατροπαράδοτον ἀγνότητα τῆς οικογενείας σου, μόνος ἐξ ὅλων ρίψασις πρὸ τοῦ καθήκοντος, σοῦ δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ σε ἀποκηρύξω, διὰ νὰ περιορίσω τὸ στίγμα μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου σου!

Ὁ Λέων ἤκουσε μὲ διανοήκτους ὀφθαλμοὺς καὶ χαῖνον στόμα τὴν κεραυνόβολον ἀποστροφὴν. Διὰ πρώτην φορὰν ἐλάμβανε τοιοῦτο τέλος ἡ συζήτησις· ἐπ' ὀλίγα λεπτὰ πατὴρ καὶ υἱὸς εἶδον ἀλλήλους ὄρθιοι καὶ ἄφωνοι· ὅτε δ' ὁ κύριος Ρόδιος ἐπανεκάθησεν ἀπορῶν καὶ αὐτὸς πῶς κατίσχυσε μέχρι τέλους νὰ διατυπώσῃ τόσον αὐστηρῶς τὴν ἀπόφασίν του, ὁ Λέων ἐστράφη καὶ ἀπῆλθεν ἀκροποδητεῖ, κατὰπληκτος ἐκ τῆς ἀήθους ἐκείνης εὐ-

γλωττίας τοῦ πατρός, ὡς ἐὰν ἐξεπυρσοκρότει αἴφνης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ὄπλου, τὸ ὁποῖον ἐπίστευε κενόν.

Τὰς ἀκολουθούσας ἡμέρας ὁ Λέων διετέλει εἰς φαινομενικὴν ἡρεμίαν καὶ ἐτήρει σιγὴν. Τοῦτο ἔκαμε τὸν πατέρα τοῦ νὰ νομίσῃ ὅτι ἐπέσθη ἐπὶ τέλους περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντός του, καὶ περιέμεναν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον.

— Ἰσως, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Ρόδιος, περισσότερον τῶν λόγων μου νὰ τον ἔπεισαν αἱ δεινὰι περιστάσεις τῆς πατρίδος, τῆς ὁποίας θέλει νὰ συμμερισθῇ τὰς τύχας· ἦτο καλὸς κατὰ βάθος ὁ υἱός μου, χωρὶς νὰ το εἰδεύω.

Πλὴν, ὅταν ἐζήτησε τὴν γνώμην τῆς συζύγου τοῦ, δῦσπιστος πάντοτε ἡ κυρία Ροδίου, προκειμένου περὶ οἰαζδῆποτε ἀρετῆς τοῦ υἱοῦ της, ἐκίνησεν ἀμφιβόλως τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε :

— Χρὶ ! αὐτὸς ποῦ δὲν ὀμιλεῖ . . .

Καὶ δὲν συνεπλήρωσε τὴν φράσιν, διότι οὔτε αὐτὴ οὔτε οὐδεὶς ἄλλος ἐγίνωσκε τὰ σχέδια, ἅτινα ἐβυσσοδόμευεν ὁ Λέων. Ἀφ' οὗ τῶντι ὁ χρηστός πολίτης ἐξήντησεν ὅσα μέσα ἐδύνατο νὰ διαθέσῃ μόνος αὐτὸς ὑπὲρ τῆς ἐξαίρεσέως του, ἀδυνάτου ἄνευ τῆς συμπαρέσεως τοῦ πατρός, ἀπεφάσισε νὰπέλθῃ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἀνεπίτευκτον, ἄνευ τῆς πατρικῆς συνδρομῆς, ἐὰν ὁ Λέων δὲν ἐφρόντιζε νὰ ἐκπορθῇ δι' ἀντίκλειδος τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Ροδίου, ἐξ οὗ ἀφῆρσεν ὅσα χαρτονομίσματα εὔρε πρόχειρα — 48 ἔως 50,000 φράγκων. Κατὰ τὴν διάπραξιν τῆς κλοπῆς, ὁ ἀτυχὴς Ρόδιος ἐκοιμᾶτο ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δωματίου, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διεταράχθη ἡ ἡρεμία καὶ κανονικὴ ἀναπνοή του ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων καὶ τοῦ τριγμοῦ τῆς κλειδός. Ἐγίνωσκεν ὁ Λέων καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων ὅτι ὁ φυσικὸς ὕπνος τοῦ πατρός τοῦ ἦτο ὅπως καὶ ὁ ἡθικός : πολὺ βαρὺς.

Φέρων τὸν κλοπιμαῖον θησαυρὸν ἐξῆλθε νύκτωρ τοῦ μεγάρου, χωρὶς νὰ ἰδῇ κανένα, καὶ μετέβη ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Βασιλικῆς, ὅπου προηγουμένως εἶχε φροντίσει ν' ἀποστείλῃ ἐν κιβώτιον, πλήρες τῶν ἀναγκαίων τοῦ ταξιδίου.

Τὸν ὑπεδέχθη, φιλόφρων ὡς πάντοτε, ἡ καλὴ κυρία Δυβάλ, μεθ' ἧς συνωμίλησε γαλλιστὶ ἐπὶ ὧραν τινὰ τῇ συνέστῃσε θερμῶς τὴν αὐστηρὰν ἐπιτήρησιν τῆς Βασιλικῆς κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τῷ γράφῃ ἀπαξ τοῦλάχιστον κατὰ δεκαπενθήμεριαν.

— Λόγοι ἀνώτεροι μὲ ἀναγκάζουσι νὰ φήσω τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τινὰ χρόνον, προσέθηκεν, ἐὰν δὲν ἐγνώριζα ὅφ' ὁποίαν ἐπιβλεψὶν ἀφίνω τὴν Βασιλικήν, θὰ ἐδίσταζα πολὺ περὶ τοῦ πρακτέου. Βλέπετε πόσα σὰς ὀφείλω, κυρία Δυβάλ.

Μεθ' ὃ κατήλθε μόνος εἰς τὸν κήπον, ὅπου, ἡ Βασιλική, κατὰ τὴν συνήθειάν της, ἀνέπνεε τὴν αὐραν τῆς ἐσπέρας. Ἐν τῇ μικρᾷ πλατείᾳ τοῦ κήπου, τῇ σχηματιζομένῃ ἐν τῇ διασταυρώσει δύο δια-

δρόμων, περιστοιχιζομένη ὑπὸ θάμνων χαμηλῶν καὶ κανονικῶν, ἐκεῖ παρὰ τὸ τεχνικὸν σπήλαιον, ἀφ' οὗ ἀνέβλυζεν ὕδωρ, καταπίπτον μετὰ πατάγου ἐντὸς τῆς μικρᾶς λίμνης, ἐκάθητο μελαγχολικὴ καὶ ρεμβώδης ἡ κόρη ἐφ' ἐνὸς σιδηροῦ θρανίου. Προὔτιμα τὴν θέσιν ταύτην πολὺ μάλλον τῆς σκιαδός, ἥτις ἡγείρετο ἀπωτέρω.

Ἡ ἐσπέρα ἦτο ὅλη φῶς καὶ ἄρωμα· ἡ πνευμένη, μεσουρανοῦσα, κατέρριπτε τὰς ἀργυροχρῶσους ἀκτίνάς της διὰ τῆς ὀμίχλης τοῦ αἵθερος, ὡς λεπτῆς φωταυγοῦς κόνεως, λευκάζουσα τοὺς ἀνωφερεῖς δρομίσκους, οἵτινες εἰλίσσοντο καὶ διεσταυροῦντο ἐν τῷ κήπῳ, ἀναδεικνύουσα ἐντὸς αἴγλης τὴν βελούχτην τῶν δένδρων, ἀντανακλωμένη εἰς μυρία ἰνδάλματα ἐντὸς τῆς λίμνης, κοσμοῦσα τὸν καταρράκτην τοῦ ὕδατος διὰ φαντασιωδῶν χρωμάτων, καὶ προκαλοῦσα διὰ τῆς ζωηρᾶς ἀντιθέσεως μαύρας-μαύρας τὰς σκιάς. Οἱ γρύλλοι ἔτριζον ὑπὸ τὰ φυλλώματα· ἀντήχει ἐνίοτε ὁ κρωγμὸς τῶν νυκτοβίων, ἐκίλει τὸ οὖς ἡ κελαρύουσα πτώσις τοῦ ὕδατος, καὶ ἡ αὐρὰ, συνάγουσα τὰς εὐωδίας τῶν ἀνθέων, ἐθώπευε τὴν ὁσφρησιν, ζωογονοῦσα τοὺς πνεύμονας. Ποῦ καὶ ποῦ διάπτων ἀστὴρ διέγραφεν ὠχρὰν τινὰ λευκὴν γραμμὴν ἐπὶ τοῦ στερεώματος καὶ ἠφανίζετο, ὡς πυροτέχνημα βληθὲν ὑπ' ἀοράτου χειρὸς εἰς τὰ ὕψη. Ἡ Βασιλική, λευκὰ φέρουσα ἐνδύματα, μὲ τὴν μακρὰν κόμην ἐρριμμένην ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐξωραϊζομένη ὑπὸ το σελιναῖον φῶς, ἐφαίνετο ὡς νύμφη μαγικὴ, ἐξελοῦσα τοῦ πολυκρότου σπηλαίου ἡ ἀναδύσασα ἐκ τῶν ὑδάτων τῆς λίμνης.

Ἦτο περίλυπος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, διότι ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ κιβωτίου, τὴν ἐπληροφόρησε περὶ τῆς μελλούσης ἀναχωρήσεως τοῦ Λέοντος. Ἀμα τὸν εἶδεν ἐρχόμενον ἡγέρθη εἰς προὔπαντησιν καὶ πεσοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ.

— Φεύγεις, Λεωνάκη, φεύγεις ! ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς πνιγομένης ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ τῶν φιλημάτων.

Ἐκάθησαν πλησίον ἀλλήλων ἐπὶ τοῦ θρανίου. Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τρυφερά, ἀλλὰ διακεκομμένη καὶ ἀσυνάρτητος. Μετὰ μικρὰν σιγὴν ἡ κόρη ἠρώτησε σοβαρῶς :

— Καὶ διατί φεύγεις ;

— Εἶνε ἀνάγκη . . . μεγάλη ἀνάγκη, ἀπήντησεν ὁ Λέων.

— Τὸ πιστεύω· ἀλλὰ τί εἶδους, ἀνάγκη, δὲν εἰμπορῶ ἄρα γε νὰ μάθω ;

— Ἄν ἔμενα ἐδῶ, εἰμποροῦσα, φαντάσου, νὰποθάνω.

— Θεέ μου ! νὰποθάνης, Λέον ! καὶ τί τρέχει λοιπόν ;

— Ἄν δὲν φύγω θὰ με κάμουν στρατιώτην· ξεύρεις τί θὰ πῇ στρατιώτης ; ἀκουσε : θὰ μου φορέσουν μίαν ἀθλίαν στολήν, δὲν θὰ μάφινουν νὰ κοιμῶμαι σπῆτι μου, θὰ με τρέχουν εἰς τὰ γυμνάσια καὶ εἰς τοὺς περιπάτους, θὰ μου ἀλλάζουν τὸ Θεὸ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως το βράδυν στὸ γράψιμο, θὰ τρέχω, θὰ ἰδρόνω, θάρρωσθήσω, καὶ στὸ τέλος εἰμπορεῖ νὰποθά-

νω. Θέλεις νὰ μείνω, Βασιλική ; ἀφίνω τὸν πόλεμον ποῦ ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτωθῇ . . . Θέλεις ;

— Καὶ δὲν εἰμπορεῖς νὰ μὴ γίνης στρατιώτης ; ποῖός σε ὑποχρεώνει ;

— Ἀδύνατον· ἂν μείνω ἐδῶ πρέπει νὰ ἡμαὶ κρυμμένος· εἰ δὲ μὴ, μὲ πέρνουν διὰ τῆς βίας . . . καὶ ἐγὼ φύγω· γιατί δὲν ἔμπορῶ νὰ χάσω τὴν ἐλευθερίαν μου . . . ἐννοεῖς ;

Ἡ Βασιλικὴ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σκεπτικὴ· εἶτα δ' ἀνανεύσασα πάλιν καὶ προσηλώσασα τοὺς μεγάλους ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ Λέοντος, εἶπε διὰ φωνῆς περιλύπου :

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς, Λέον ! ὄχι, δὲν μ' ἀγαπᾶς ! . . ἂν μ' ἀγαποῦσες θὰ ἔμενες ἐδῶ, μαζί μου, καὶ ἂς ἤθελες γίνεαι καὶ στρατιώτης . . .

— Μὰ . . . θέλεις λοιπὸν νὰποθάνω ;

— Καὶ θ' ἀποθάνουν ἄρα γε τόσοι νέοι, ποῦ τοὺς βλέπω τώρα στρατιώτας ; καὶ ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς μας ἀκόμη πολλοὺς εἶδα σήμερον μὲ τὴ στολὴν . . . Ἐκεῖνοι δὲν ἔχουν ψυχὴν, Λέον ; δὲν φοβοῦνται μήπως ἀρρωστήσουν, μήπως πεθάνουν ἢ σκοτωθοῦν ;

— Τὸ κάμνουν ἐξ ἀνάγκης, Βασιλική· αὐτοὶ δὲν ἔχουν χρήματα νὰ φύγουν ! ἀπήντησεν ὁ Λέων, τὸν ὁποῖον ἐξέπληξε κατ' ἀρχὰς ἡ παρατήρησις.

— Ὅχι ! ἐπανελάβεν ἐντόνως ἡ Βασιλική· πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶνε πλούσιοι ὅσον καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ νὰ σου πῶ γιατί ἔγειναν στρατιῶται ; πρῶτον, γιατί ἀγαποῦν τοὺς συγγενεῖς των καὶ δὲν θέλουν νὰ τοὺς χωρισθοῦν, καὶ ὕστερα ἀγαποῦν καὶ τὴν πατρίδα τοὺς καὶ γίνονται στρατιῶται διὰ νὰ τὴν ὑπερασπίσουν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς . . . νὰ σου φέρω τὴν Ἱστορίαν μου, νὰ ἰδῇς τί λέγει διὰ τοὺς ἀρχαίους Σπαρτιάτας !

Ἐμεινεν ἀναυδὸς ὁ Λέων εἰς τὴν ἀπλὴν καὶ ἀφελῇ ταύτην γλῶσσαν. Δὲν ἤξευρεν ἀκόμη ὅτι, ἅμα ἡ ὠραία κεφαλὴ τῆς Ἑλληνίδος ἔκλινεν ἐπιχαρίτως, καὶ ἐργάζετο ὁ μικρὸς ἀλλ' ὕγιης ἐκεῖνος ἐγκέφαλος, συνδῶν ἀναμνήσεις μετὰ παρατηρήσεων, ἐδύνατο νὰ παραγάγῃ τόσον ὠραίας σκέψεις καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τόσῳ λογικᾷ συμπεράσματι. Συνέλαβε κατ' ἀρχὰς τὴν ρομαντικὴν ιδέαν νὰ ἡττηθῇ εἰς τὴν ἀθῶν ἐπιπληξιν τῆς νεανίδος. Ὁ βίος τοῦ τότε θὰ περιεβάλλετο ἀληθῇ μυθιστορικῶν χαρακτῆρα· θὰ διηγείτο εἶτα ἐνθουσιώδης, πῶς, ὅ,τι δὲν κατάρθωσεν ἡ ἐπιμόνος ὀργὴ τοῦ πατρός, ἐπέβαλε μετὰ σθένους ἡ ἀπλὴ παιδικὴ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἐκίνει ὁ ἔρως· καὶ πῶς τὸν ἐκδεδιητημένον, τὸν ἄσωτον, τὸν κλέπτην, τὸν ρίψασπιν, τὸν πρό οὐδενὸς ὑποχωροῦντα, ἐπανεφῆρεν εἰς τὸ καθήκον ἡ ἰσχυρὰ ἡθικὴ δύναμις τῆς ἀγνῆς παιδός . . . Ἀλλ' ὁ ἀνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν καὶ ἀληθῶς συνεκινήθη—συνέτεινεν εἰς τοῦτο πολὺ ἡ μαγεία τῆς ἐσπέρας—κατέστειλεν ἐγκαίρως τὰς ὁρμὰς τοῦ καὶ ἡλλαξεν ἀμέσως τακτικὴν.

Ἐπεται συνέχεια.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ